

KAPITOLA

1

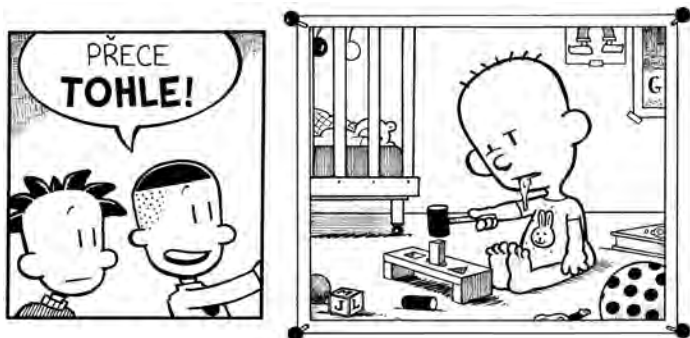
„Tohle je nejošklivější dítě, jaké jsem kdy viděl.“

Stojíme s Teddym ve vstupní hale naší školy před nástěnkou, kterou pokrývá tuna fotek

s miminy. Tolik růžové a modré pohromadě jsem ještě v životě neviděl.

„Které?“ zachechtám se a koukám mu přes rameno, abych pořádně viděl.

Cože?? Hele, moment!

„Opravdicky?“ na to Teddy. Tváří se přitom náramně překvapeně, ale z jeho ksichtění mi je jasné, že to věděl od začátku.

„No jasně, že to je Nate,“ objeví se za námi Francis.

Francis a Teddy jsou moji nejlepší kamarádi – což vás možná překvapí vzhledem k tomu, jak do mě kvůli té miminovské fotce vrtají. Ale takhle to prostě mezi námi je. Oba dobře vědí, že je jen otázkou času, než sám najdu něco, čím jim proženu faldy. Nakonec jsme si vždycky fifty-fifty.

„A kdepak máme tebe, Francisi?“ povídám a hned taky najdu jeho fotku.

Francis potřese rameny. „Všechna mimina jsou při těle,“ opáčí. „Vždycky se říká, že jsou baculatá.“

„Ale tys jim stál vzorem,“ chrochtne Teddy.

Mávne rukou přes celou nástěnku.

Než dáme Teddymu drbáka na druhou za to, jak machruje, asi bych vám měl vysvětlit, co je celá tahle dětská nástěnka za výmysl.

Tuhle nástěnku používá paní Schipulská, školní sekretářka; vyvěšuje sem věci, které má na starosti. Obvykle tu visí různé trapné plakáty, třeba:

anebo...

Minulý týden se ale paní Shipulská rozhodla, že vyzkouší něco nového. A došlo k tomu takhle:

